

PENTRU CREDINȚĂ

reștinul este în Biserica lui Hristos ră-sădit ca un frumos pom, roditor și ales. Și atâta este mai de neam bun decât po-mii, deoarece nu-i sunt rădăcinile jos, în pământ, ca ale celorlalți pomi pământești, ci în cer, întru care se hrănește duhovnicește. Și ca să fie cu-vântul meu arătat, o rădăcină ca aceasta, cereas-că, a creștinului nu este alta fără numai credința pe care o are întru Domnul nostru Iisus Hristos, precum și însuflețita de Dumnezeu Scriptură ne învață, zicând: *A ști puterea Ta, rădăcină a nemuri-rii este*. Nu poate dar creștinul să crească fără de credința lui Hristos, precum nici pomul fără de rădăcină.

Credința, la fiecare creștin, trebuie să aibă trei așezăminte: întâi, să fie tare, ca să țină min-tea neclătită și supusă cuvântului lui Dumnezeu, Care este însuși Adevărul; al doilea, să fie adân-că, pentru a o hrăni cu înțelesul Dumnezeieștilor

Taine, și al treilea, să fie roditoare, ca să îl îmbogățească cu mulțimea faptelor bune.

Credința creștinului se cade să fie tare, pentru că este adevărul lui Dumnezeu, și creștinul trebuie să o țină neclătită, nu pentru că s-a născut în această credință, ci pentru că Dumnezeu a descoperit-o și a arătat-o în Sfânta Biserică, și prin Sfânta Biserică ne-a descoperit-o și nouă. Deci, de se va întâmpla și-ți va zice vreun păgân: Pentru ce crezi că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și S-a întrupat și a murit pentru mântuirea oamenilor și a înviat și are a judeca neamul omenesc? –, tu să-i răspunzi: Mi-a zis Sfânta Biserică a mea, și Sfintei mele Biserici i-a zis Dumnezeu prin Sfânta Scriptură și prin Iisus Hristos, Care este Fiul și Cuvântul Lui. Și așa este Adevărul Hristos. Și după aceasta, Mântuitorul, Duhul Adevărului, a descoperit tainele credinței noastre Sfinților Apostoli, și Apostolii le-au dat Bisericii noastre, iar Biserica, nouă. Deci nu este cu putință să piardă cineva calea, când are ca povățuitor adevărul acesta care nu poate niciodată a se înșela, nici a înșela pe cineva. Iar de te va întreba iarăși: Dar cum îmi adeverești că credința ta este de la Dumnezeu? –, răspunde-i: Credința mea are chipurile adevăratului și dumnezeiescului Cuvânt și semnele care pogoară de la Cel Adevărat, Adevăratul Dumnezeu. Întâi, pentru că se întoarce de la orice fel de răutate și pofteste fiecare fel de bunătate. Al doilea, pentru că

totdeauna rămâne întărită și neschimbată, întru toate prigoanele pe care le-a îndurat. Al treilea, pentru că s-a întins peste toată lumea, nu de către cei înțelepți sau tari, ci de către 12 necărturari, oameni proști și neputernici, fără măiestrie, prea săraci și pescari, care de sineși n-ar fi putut face nimic de n-ar fi avut puterea cea dumnezeiască. Al patrulea, pentru că a luptat cu atâtea eresuri și totdeauna a rămas biruitoare. Al cincilea, pentru că au prorocit de mai înainte atâtea prorocii. Al șaselea, pentru minunile care s-au făcut și se fac întotdeauna întru dânsa. Al șaptelea, pentru puterea pe care o are împotriva dracilor. Al optulea, pentru atâția nenumărați mucenici care și-au vărsat sângele pentru dânsa, cum și înșiși dușmanii noștri, dracii, au mărturisit (v. Luca 4, 8).

Deci sau neînțelegător, sau foarte tare de cerbice este acel om care nu se pleacă, ci se îndoiește de credința în Hristos, ale Cărui mărturii „s-au încredințat foarte”, după cum zice prorocul. Dar și mai rău și mai neînțelegător este acela care crede această preaadevărată credință, și totuși viețuiește ca un păgân.

Credința creștinului nu se cade să fie după arătare, adică din afară, ci să aibă adâncime, adică să cunoască ceea ce crede. Dumnezeu vrea pe aceia care Îi slujesc Lui ca să fie înțelegători, precum grăiește înțelepciunea: *Primită Îi este Împăratului sluga cea înțelegătoare* (Parimii 14), însă nu